

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42391-08-17 מדינת ישראל נ' פלוני

גרסה מותרת בפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים על אודות הצדדים

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י תביעות ש"י

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אסתי פלד

הכרעת דין

1. אומר בפתח הדברים, בהתאם לאמור בסעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, כי החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס, מחמת הספק.

כתב האישום

2. הנאשם מואשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי אשתו, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן – החוק), ובעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק. מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם ואשתו (להלן – המתלוננת) מתגוררים בביתם המשותף. ביום 27.7.2015 בשעת ערב מאוחרת, התגלע בין הנאשם למתלוננת ויכוח בחדר השינה שבביתם. במהלך הוויכוח, משך הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו וניסה להפילה מהמיטה אשר עליה שכבה באותה עת באמצעות ידיו. בהמשך, נטל הנאשם את הטלפון הסלולרי השייך לו, והחל לתעד את המתלוננת באמצעותו תוך שאמר לה: "אני אפיץ סרטונים שלך שיראו עד כמה את יפה". באותן נסיבות, ניסתה המתלוננת לקחת את הטלפון הסלולרי של הנאשם מידיה, ובתגובה הנאשם תקף אותה, בכך שעיקם לה את יד שמאל ובעט בדרך השמאלית שלה וגרם לה לחבלה בדמות

שריטה בידה הימנית. בהמשך, ובעת שהמתלוננת התקשרה למשטרה אמרה לה נאשם: "אם המשטרה תבוא, אני אפורר אותך ואת פתחת איתי חזית". לאחר מכן, ובעת שהמשטרה הגיעה לביתם, אמר הנאשם למתלוננת: "אני יפרק אותך, קראת למשטרה, זה הסוף שלך".

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם אישר, כי אכן התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת, אך הוא מכחיש כי התקיף אותה או איים עליה. לדבריו, לא הסריט אותה בטלפון שלו, אלא עשה עצמו עושה כן, ולראיה – לא הוצג כראיה הסרטון הנטען. אשר להיבט הפיזי טען הנאשם, כי בשל הקנטותיה והדברים המשפילים שהשמיעה המתלוננת, הדף אותה או דחף אותה ממיטתם ומשום שניסתה לקחת ממנו את הטלפון בכוח, אחז בה.

הראיות בתיק

4. במסגרת ההליכים שלפניי שמעתי מטעם התביעה את המתלוננת; את השוטר מאיר כץ (להלן – השוטר מאיר) שביצע פעולות בתיק; ואת החוקר תומר מלול (להלן – החוקר תומר), שגבה בתיק הודעות וביצע פעולות שונות בתיק. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו; הרב א' (להלן – הרב א'), המכיר את הזוג שנים ארוכות וניסה ליישר את ההדורים ביניהם; ושלושה מבין ארבעת ילדיהם של בני הזוג – הבת הבכורה, י' (להלן – הבת י'), כבת 23, סטודנטית לעבודה סוציאלית; הבת ע' (להלן – הבת ע'), כבת 20, סטודנטית לסייעוד, והבן ל' יזדי (להלן – הבן ל'), כבן 17.5, תלמיד תיכון העומד לפני גיוס לצה"ל.

5. אשר לראיות שהוגשו במהלך שמיעת העדויות, **מטעם המאשימה** הוגשו הראיות הבאות:

- דו"ח עיכוב שערך השוטר מאיר – סומן ת/1;
- דו"ח פעולה (דו"פ) שערף השוטר מאיר – סומן ת/2;
- הקלטות מוקד 100 – סומן ת/3;
- הודעת הנאשם במשטרה מיום 28.7.2015 בשעה 17:03 וטופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה – סומנו יחד ת/4;
- הודעת הנאשם במשטרה מיום 28.7.2015 בשעה 03:59 – סומנה ת/5;
- תמונות חבלה על ידי המתלוננת שצולמו ע"י החוקר תומר – סומנו ת/6;
- הודעת הנאשם במשטרה מיום 14.10.2015 בשעה 08:51 וטופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה – סומנו יחד ת/7;
- מזכר – דו"ח האזנה לשיחת קו 100 שערך החוקר תומר – סומן ת/8.

– מטעם ההגנה הוגשה הודעת המתלוננת שנחקרה כחשודה, וזאת לעניין טענות ההגנה לסתירות בעדות – סומנה נ/1.

עמדות הצדדים

6. ב"כ המאשימה סבור, כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשם, לנוכח הטעמים הבאים:

ב"כ המאשימה טוען כי עדות המתלוננת לאורך כל שלביה הייתה עקבית ומהימנה ואף חוזקה בתצולם החבלה וכן בדו"ח הפועל של השוטר מאיר, ובתיעוד השיחה למוקד 100.

עוד היפנה ב"כ המאשימה לסתירות בגרסות הנאשם והעלה טענות בדבר גרסה כבושה ומאוחרת.

7. מנגד, הסניגורית ביקשה לזכות את הנאשם מהטעמים הבאים:

הסניגורית הדגישה את המגמתיות בגרסת המתלוננת, שעשתה שימוש בתלונתה אגב הליך הגירושין שבין בני הזוג.

הסניגורית הדגישה כי הנאשם אינו עומד לדין על אירועים קודמים ככל שאירעו, ואין לתת לכך משקל.

הסניגורית טענה למחדלי חקירה, לרבות אי-גביית עדות מילדי בני הזוג; אי-חקירת הרב א' ע"י המאשימה; אחיו של הנאשם לא נחקר לנוכח טענות שהועלו; לא בוצע עימות.

עוד נטען להגנה של זוטי דברים.

דין והכרעה

8. לאחר ששמעתי את המסכת הראייתית ואת טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת.

המצב הזוגי והמשפחתי

9. התמונה המצטיירת ממכלול הראיות שהובאו לפניי היא, שהגם שבני הזוג נשואים למעל מ-20 שנה ונולדו להם 4 ילדים, שתיים מהן בגירות, סטודנטיות (האחת ל... והשניה ל...), האחד מסיים לימודי תיכון ועתיד להתגייס לצבא, ובן הזקונים, כבן 11, והם גידלו משפחה לתפארת, הרי שנדמה, כי אין השכינה שורה ביניהם מזה זמן רב. בין בני הזוג מחלוקות רבות, והשיח ביניהם פעמים רבות גולש לגידופים, לחרפות, לעלבונות, לאיומים ולהרמת קול – פעמים רבות בנוכחות ילדיהם, וחבל על כך מאוד (עדות הבת ע', עמ' 22, ש' 5-7; עדות הבת י', עמ' 20, ש' 20-21). עוד

עולה, כי המתלוננת היא המעוניינת ב"פירוק החבילה", והצדדים אף הגיעו אל "סף" גירושין באופן מוסכם, אלא שהמתלוננת נמלכה בדעתה וביטלה את הסכמותיה ברגע האחרון, אם כי בחודשים האחרונים, שב עלה עניין הגירושין ביתר שאת, וככל הנראה, בעת הזאת, פני בני הזוג לגירושין (דברי הרב א', פרו' מיום 1.7.2019, עמ' 6).

10. מדברי הרב א' עולה כך:

"ת. הייתה אווירה שהרגישה אוירה של אלימות. בין אלימות לאווירה של אלימות יש הבדל, זה היה מצד שניהם. הייתי בבית ואמרתי לשניהם להפסיק לדבר ככה. בשלבים מסוימים לא היו באווירה נעימה, התנהגו אחד לשני במילים גבוהות, ובאתי לעשות שקט, צעקות זה סוג של אלימות, זה אווירה של אלימות". (עמ' 9, ש' 23-26 – ההדגשות הוספו)

11. הרב א' טען לפניי, כי המתלוננת, שמרבה להוועץ עמו לאורך עשר השנים האחרונות לפחות, ממש כפי שעושה הנאשם, מעולם לא התלוננה על אלימות מצדו של הנאשם כלפיה, אלא הלינה על היעדר יכולתם לתקשר ביניהם:

"ש. האירוע הוא מיולי 2015. גם אז דובר עלה העניין של הגירושין? ת. הרבה יותר לפני. זה לא קשור לאירוע הזה. הגירושין אינם תלויים במקרה. חוסר התקשורת ביניהם היה על רקע דברים אחרים, והטענה המרכזית שלה לא הייתה אלימות – אלא שלא יכולה לסבול אותו על רקע זה או אחר. לא בגלל אלימות שלו כלפיה. מפעם לפעם עלה הרעיון... שאולי עדיף להפריד את החבילה. הדיון לא היה אלימות" (פרו' 1.7.2019, עמ' 7 ש' 23-26).

12. מתברר, כי בני הזוג נישאו כשהמתלוננת היתה צעירה מאוד, ופער הגילאים ביניהם עמד על 10 שנים. ברבות השנים, המתלוננת התקדמה בעבודה, למדה, הוסמכה לעריכת דין, ואילו הנאשם החליף עבודות, כשמצבה הכלכלי של המשפחה אינו מהמשופרים. על רקע זה, החלו להיבקע סדקים והבדלים בין בני הזוג, ובעוד שהמתלוננת חשה שהתקדמה בחייה, למדה ורכשה מקצוע יוקרתי, הנאשם נותר במקום, לכאורה. אין מחלוקת, כי על רקע זה, המתלוננת נהגה ונוהגת לסנוט בנאשם, להתגרות בו ולומר לו דברים משפילים, כפי שעולה מדברי המתלוננת עצמה בהודעתה 2/1:

"שאלה: האם את נוהגת להשפיל את בעלך?
תשובה: כן לפעמים.
שאלה: תסבירי לי את כוונתך בלהשפיל.
תשובה: זה קורה, הוא עשה הרבה טעויות, אני מציפה לו דברים וטעויות שהוא עשה בעבר והוא רואה את זה כהשפלה" (עמ' 2 ש', 16-20).

13. כשהיא מעומתת עם דברי הנאשם, שאמרה שתקרע לו את הצורה כי היא עורכת דין השיבה:

"אולי הוא מרגיש מאויים... אולי מעצם העובדה שאני עורכת דין אז הוא מרגיש כך"
(ש' 13-15)
לטעמי, יש בדברים אלו משום אישור לטענותיו של הנאשם בהקשר זה.

14. הבנות, י' וע' העידו לפניי, כפי שגם העיד הנאשם ואף הודתה המתלוננת, כי המתלוננת היא זו

שסונטת בנאשם, מקניטה אותו ומשפילה אותו במילים קשות:

הבת י':

"ת. שמעתי מהאחים [על תוכן הדיון הקודם]. היא משפילה אותי, קוראת לו אלים ואנס. זה פשוט לא מגיע לו. אני באמת לא מבינה למה. גם יכול להיות שהיו דברים, אני לא יודעת, ברגע שבן אדם כ"כ מקניט אותך ומשפיל אותך ומזכיר לך כמה אתה אפס ולא טוב, כולנו היינו מתעצבנים ויכולנו לכעוס לצאת מאיזור הנוחות.

ש. יכול להיות שאמא הקניטה אותו באותו מקרה?

ת. כן.

ש. הוא מתעצבן הרבה?

ת. הוא כבר למד להכיל את זה, הוא בחיים לא הרים יד. אני ראיתי מקרים שהיא הקניטה אותו ולא הרים יד ולא עשה כלום. כל הכבוד לו. כל היום מזכירה לו שהוא כלום. היא מודל לחיקו מבחינה זה שלמדה. למה היא דורכת עליו? בזמן שהיא למדה הוא עשה הכל, הכין את האוכל, והקשיב לי. וגם אמא, בתקופות אחרות בחיים, הייתה בשבילי, לא מגיע לו כל מה שעובר" (פרו', עמ' 20, ש' 29-20).

הבת ע' סיפרה על אירוע מהזמן האחרון, שבו, על פניו, הזמינה המתלוננת את המשטרה לביתם,

בתואנת שווא, כאילו הנאשם פוגע בה, ותיארה זאת כך:

"לפני חודשיים אני יכולה לספר על מקרה – סבתי ודודתי מצד אמא היו אצלנו בשבת. ישבנו אני ואבא לשיחה רגילה, של החיים, אני מתייעצת אתו על הכל. הוא יצא מהבית לשיעור, אמרתי לו אבוש ביי, שבת שלום. היא ישר זרקה: תראו איך את מרחמת עליו ליד הסבתא. התעצבנתי למה את זורקת את זה לאוויר סתם. הוא נשאר לשמוע להבין למה אמרה את זה. לא היה לו חשק לצאת לבית הכנסת. היא פשוט רצה אליו, ואמרה אם אתה לא הולך, אני מרימה טלפון למשטרה ותוך דקות לא תהיה פה. אבא אמר לה: אז תעשי. היא אשכרה קמה לטלפון, חייגה למשטרה, זה היה מולי ומול אח שלי הקטן – אמרה במילים האלה – אני פלונית גרה בישוב....., והיא אמרה שהיא חווה מבעלה אלימות קשה, אני שם עשרים שנה, אין אלימות, מעולם לא מרים ידיים, אולי מרים את הקול, אבל מרים ידיים? בחיים לא הרים עליי ידיים, אני מכירה את אבי טוב מאוד. מעבר לזה שהוא אבא שלי הוא חבר שלי, בתקופת השירות שלי התייעצתי אתו. וזה מה שקרה בשבת. היא זרקה את ההערה הזאת. יכול להיות שזה כאב לה. יש לי יחס גם לאמא באותה מידה. לא מבינה למה זה היה נחוץ. כואב לי שזה מה שאני צריכה לשמוע על אבא. אני יודעת מיהו ומכירה אותו, כל מה שקורה פה זה לחץ מבחוץ.

ש. כשאמא יצאה מהחדר?

ת. היא יצאה ופשוט כינתה אותו בכל מיני כינויים, אתה אלים עברייך ואנס. זה מלא מילים שהיא אומרת בבית סתם. מקבלת סתם ג'ננה, ליד האחים שלי הקטנים, אחי לי, א' הקטן, א' בן 11" (עמ' 21, ש' 24 – עמ' 22, ש' 7).

15. דברים אלו מקבלים חיזוק אובייקטיבי מדו"ח הפעולה שערך השוטר מאיר ת/2:

"... יש לציין כי הילדים בבית אומנם היו נראים נסערים אך בכירור היו לטובת הבעל והדגישו מספר פעמים כי האשה מקניטה אותו מספר רב של פעמים...." (ההדגשה הוספה).

16. הקדמתי והרחבתי ביחס לרקע היחסים בין בני הזוג ולמצב המשפחתי, על-מנת לעמוד על האווירה המסוימת בביתם, שעל-רקעה אירעו, לכאורה, האירועים נשוא כתב האישום. הרושם המתקבל הוא, כי המתלוננת היא אשה חרוצה, דעתנית, שעבדה קשה לאורך השנים למענה ולמען משפחתה, ובשנים האחרונות הגיע להישגים מקצועיים משמעותיים. לצד זאת, נדמה כי המתלוננת סובלת מליקוי מאורות, הנובע מסברתה, השגויה, כי עצם רכישת ההשכלה מאפשרת לה לנהוג בזלזול, באופן בוטה, משפיל ומאיים כלפי בעלה, הנאשם, אשר מעדות הרב א' ומעדות ילדיו, שכאמור, בחרו לנקוט צד באופן חריג, עולה כי הוא אדם פשוט, נלהב וטמפרמנטי, הפועל ללא לאות למען שלום משפחתו וילדיו ורווחתם, אם גם אינו טומן ידו בצלחת מבחינת צורת התבטאותו כלפי המתלוננת.

מדוע יש לדחות את גרסת המתלוננת?

17. אמנם האירוע האלים לכאורה, התרחש בחדר השינה של בני הזוג, ללא עדים, ואולם חלקו האחרון, שכלל דברים מאיימים, לכאורה, מפיו של הנאשם, התרחש שעה שהשוטר כבר הגיע לדירה. אלא, שגרסת המתלוננת לא היתה משכנעת כלל ועיקר, ולא נמצאו לה תימוכין, ההיפך מכך.

ראשית, אין מחלוקת שבין בני הזוג, שחזרו מבילוי משפחתי עם הילדים בקאנטרי קלאב, התגלע ויכוח שעה שעמדו לשכב לישון בחדר השינה המשותף. בהקשר זה טוענת המתלוננת, כי הנאשם ביקש לקיים עמה יחסים והיא סירבה ובעקבות זאת, לדבריה, דחף אותה מהמיטה ואחר כך, לטענתה, צילם אותה בטלפון הנייד (פרו', עמ' 8 מש' 27 – עמ' 9, ש' 9). הנאשם עצמו טוען, כי הויכוח נבע מכך שהמתלוננת פגעה בו ובבני משפחתו, והוא מנע ממנה, ברגלו להיכנס למיטה וכתוצאה מכך היא החליקה (פרו' עמ' 11, ש' 1) ולמעשה מאשר את דבריה של המתלוננת בדבר המקור לויכוח – רצונו לקיים עמה יחסים.

שנית, אין גם מחלוקת, שהנאשם נטל את הטלפון הנייד והיפנה אותו למתלוננת כאילו הוא מצלם אותה כשהוא טוען "תלכי לאמא ואבא שלך ושיראו כמה את יפה" (פרו' עמ' 8, ש' 32-31). הנאשם טוען, כי עשה עצמו מסריט, אם כי בפועל מדובר בטלפון "לא חכם" שלא יכול היה לצלם (פרו' עמ' 11, ש' 10-11). אציין, כי גם בתו ע' אמרה בעדותה שהטלפון לא יכול היה לצלם, כי היה מסוג "נוקיה" (פרו' עמ' 21, ש' 20-21) כאשר נשמט מן הפרוטוקול שאמרה, כי מדובר בטלפון שאינו חכם. יצוין, כי לא בוצעו פעולות חקירה בהקשר זה, ולא נמצא, ובוודאי שלא הוגש, סרטון כנטען. למיטב ידיעתי אף לא בוצע חיפוש בטלפון ומבחינה זו, מדובר בחסר הפועל לחובת המאשימה.

שלישית, אין מחלוקת, כי בין השניים היה מאבק על החזקת הטלפון שבעקבותיו נחבלה המתלוננת. לדבריה: "נשרטתי בעקבות כך שניסיתי לקחת לו את הפלאפון מהיד כשהוא ניסה לצלם אותי, זה למיטב זכרוני" (נ/1, ש' 31-32). בעדותה לפני טענה המתלוננת כי הנאשם עיקם לה את פרק היד לאחר שמשכה לו ביד, וכן בעט בה (פרו' עמ' 8, ש' 32 – עמ' 9, ש' 1) כשלבדבריה, בדרך לא נשאר סימן.

לדברי המתלוננת בחקירתה הנגדית:

"ש.ת. הוא הסריט אותי ואמר שיפיץ את הסרטונים ויראה כמה שאני יפה.
 ש. איפה הסרטון?
 ת. אצלו.
 ש. אין לנו את הסרטון?
 ת. אולי, שמע, אולי שלח לחברים שלו והפיץ את זה.
 ש. בעצם הוא תפס לך את היד כדי למנוע ממך לקחת לו את הפלאפון נכון?
 ת. כן. או שבאתי להעיף לו או לקחת לו אותה והוא עיקם לי את פרק היד.
 ש. הוא תפס לך את היד כדי למנוע ממך לקחת לו את הפלאפון?
 ת. לא יודעת אם התכוונתי כדי לגרום לו להפסיק לצלם. בראש שלי אני לא זוכרת אם התכוונתי להעיף לו את הפלאפון או לקחת לו את הפלאפון אבל רציתי לגרום לו להפסיק לצלם אותי.
 ש. בחקירתך אמרת בזמן הויכוח כל הזמן דברים, ב-8.8.2016, שנה אחרי. אני מגישה את החקירה שלך. שם את אומרת שאת נוהגת להשפיל אותו" (עמ' 13, ש' 6-15 – ההדגשות הוספו).

18. הנאשם מצדו מסביר, כי בעקבות הויכוח עם המתלוננת מנע ממנה מלהיכנס למיטה ועשה כן עם רגל שמאל ובעקבות כך החליקה, ומכיוון שכך תפס לה בידיים. הוא הכחיש, כי כופף את ידה של המתלוננת (פרו' עמ' 16, ש' 22). בהודעתו במשטרה ת/4 אמר הנאשם: "היא אמרה 'אמר לי מה את עושה עם אחד שנראה כמו אבא שלך?' וזה אחרי שאנחנו נשואים 20 שנה. וזאת אימרה פוגענית, ולכן אני דחקתי אותה עם היד שלי שפגענה ברגל שלה ואמרתי לה אם את מרגישה ככה לכי לישון בחדר השני. היא [פ]רשה את זה כאלומות" (ש' 5-2). אינני רואה בדברים הללו סתירה להתרחשות, שכן בהמשך הוא אומר:

"...אני עשיתי את עצמי כאילו שאני מצלם אותה. רציתי להראות לה איך היא מתנהגת, אז היא נלחצה והבינה שההתנהגות שלה עברה כל גבול ואם היא תראה את עצמה אז היא תבין שההתנהגות שלה מגעילה.

שאלה: אשתך טוענת שבגלל הצילומים היא באה לקחת לך את הטלפון מהיד ואז התחלת להשתולל, תפסת לה את היד חזק ובעטת בה.

תשובה: לא היה דבר כזה. לא בעטתי בה ולא שום דבר. שתפסיק להמציא שטויות. ללשון אין עצם. היא הגזימה איך שהיא תיארה אותי פה. מה שקרה זה שדחפתי אותה במיטה. היא רצתה לקחת את הפלאפון שלי בכוח ולא נתתי לה. תפסתי את זה חזק ביד שלי והיא ראתה שהיא לא יכולה" (שם, ש' 10-17).

19. מכאן, שבעקבות הויכוח בחדר השינה, הנאשם דחף את המתלוננת ברגלו מהמיטה ולאחר שהחל לעשות שימוש בטלפון, לצורך צילום לכאורה, ניסתה המתלוננת לחטוף מידיה את הטלפון ללא הצלחה, ובעקבות זאת נשרטה בידה. על-כן, בשל אופיו ההדדי של האירוע, לא ניתן לבסס בגינו עבירה של תקיפה סתם, ואף לא תקיפה הגורמת חבלה, כאשר כזכור, המתלוננת עצמה מודה שנחבלה כאשר ניסתה לחטוף את הטלפון מידיה של הנאשם. לא מצאתי בהקשר זה, כי השינוי בגרסות הנאשם הוא מהותי לגבי טיבו של האירוע.

ומה באשר לאיומים?

20. השוטר מאיר בדו"ח הפעולה שלו תיעד אימרה של הנאשם כעת שכבר שהה בבית, ולפיה אמר למתלוננת "את עוד תתחרטי על זה" (ת/2). בנוסף תיעד דברים שאמרה לו המתלוננת כשהגיע לבית:

"לדברי האשה הבעל איים עליה במהלך הוויכוח והשתמש בביטויים כגון 'אני יפרק אותך' 'קראת למשטרה, זה הסוף שלך, אני אפורר אותך, אני אראה לך מה זה' " (שם).
 בחקירתו לפני העיד השוטר מאיר, כי אינו זוכר את האירוע כיוון שמדובר באירוע ישן, וכל שאמר בעדותו לפני, העלה מקריאת דוח הפעולה ת/2, אותו אישר שערך (פרו' עמ' 5-6). עוד ציין, כי "כל מה שהזכירה [המתלוננת] אני רשמתי, במידה וזה לא רשום, לא העלתי את זה" (עמ' 7, ש' 23-24 – ההדגשה הוספה).

21. על-מנת להוכיח במידה הנדרשת ביצועה של עבירת איומים יש להראות כי "האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף" (ר': קדמי, חלק רביעי, עמ' 2123-2124), כאשר על האיום לענות "על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על האדם הסביר... אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האזהרה" (שם, עמ' 2124). יש גם להתייחס לנסיבות בהן ניתן הביטוי. "יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור" (שם, עמ' 2125). [ב-ע"פ 6845/09 זקן נ' מ"י](#) (מיום 12.7.2010) (להלן – עניין זקן) נקבע מבחן ההקשר, לפיו יש לשאול שלוש שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר, כאשר על שלושת השאלות להשיב על הקשר האיום הנטען. אשר ליסוד הנפשי, גם כאן נדרשת מחשבה פלילי (מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות), והיסוד העובדתי אינו דורש רכיב תוצאתי (ר': הלוי, ע"ע 442-443).

22. ובכן, בשים לב לרקע ליחסים שבין בני הזוג, להשפלות שנהג הנאשם לספוג מהמתלוננת, ובשים לב לכך שהמתלוננת פעלה ליטול מהנאשם בכוח את הטלפון ונשרטה עקב כך, לא מצאתי כי בנסיבות המקרה הספציפיות, דבריו של הנאשם מהווים איום. בהקשר זה אני מפנה לדברי המתלוננת בחקירתה במשטרה נ/1:

"שאלה: מחומר החקירה עולה כי במהלך ויכוח עם בעלך איימת עליו, תגובתך?
 תשובה: לא איימתי עליו רק אמרתי לו שאני מזמינה משטרה אולי הוא פירש את זה כאיום.
 שאלה: בעלך טוען כי את כל הזמן מאיימת עליו ואומרת לו 'אני עורכת דין ואני אקרע לך את הצורה בתביעות ודרישות', תגובתך?"

תשובה: אני לא אמרתי את זה יכול להיות זה מה שהוא מרגיש.
שאלה: למה שהוא מרגיש ככה?
תשובה: אולי הוא מרגיש מאויים.
שאלה: למה שהוא מרגיש מאויים?
תשובה: אולי מעצם העובדה שאני עורכת דין אז הוא מרגיש כך.
שאלה: האם את נוהגת להשפיל את בעלך?
תשובה: כן לפעמים" (נ/1, ש' 7-17).

23. נדמה, אפוא, כי הדברים המכוערים שבני הזוג אומרים אחד לשני "מתקזזים" מבחינת מידת חומרם והפסול שבהם, ויש לראות בהם, כדברים שנאמרו בהקשר אחד, של מערכת היחסים העכורה ביניהם. הניסיון להוציא את דברי הנאשם מן ההקשר הכללי של האווירה הבלתי אפשרית בביתם של בני הזוג, אינו יכול להתקבל.

חוסר אמינות המתלוננת

24. כפי שציניתי, עדות המתלוננת אינה אמינה לטעמי.

ראשית, קיימות ראיות שלא נסתרו, לכך שבזמן האחרון, הזמינה את המשטרה בתואנת שווא כאילו הנאשם היכה אותה, שעה שלא כך היו פני הדברים. אני מפנה בהקשר זה לדברים שצוטטו לעיל מעדות הבת ע' לפניי, וכן לדברי הנאשם לגבי אותו אירוע:

"לפני חודש, שמעתם פה ברמקול שהבן צועק אמא אל תביאי משטרה הוא בכה והיא בכתה. לפני חודש, אמא שלה, דודה שלה, הבנות שלי בבית, התווכחה אתי, אמרה אם לא תעצרו פה אביא משטרה. זו שבת. היא הזמינה משטרה. היא אומרת לשוטר שיש אלימות קשה" (פרו' עמ' 12, ש' 14-17).

שנית, דברי המתלוננת על אלימותו של הנאשם כלפיה וכלפי הילדים נסתרים.

כך, בחקירתה לפניי מסרה כך:

"יש פסק דין של השופט כץ. לא יודעת מה צריך להיות, הילדים פה ממצב רחמים. הוא היה מושך להם שערות ומרביץ להם. יש לו תיק אונס. אני חנוקה לא יכולה יותר. אני יורדת במדרגות יום שישי והוא משפריץ עלי מי" (פרו', עמ' 9, ש' 30-32).

אם אכן היה מקרה אונס, האם הדברים היו נותרים "על הנייר" ומוזכרים אך ורק בפרוטוקול בבית משפט לענייני משפחה? מעבר לכך, ילדיה שלה וגם הנאשם, העידו על כך שהמתלוננת נוטה להשתמש במילה "אנס" ו"אלים" כלפי בעלה באופן תדיר ונטול הקשר סביר והגיוני.

הבת ע' העידה כך:

"מלא פעמים יוצא לה לזרוק לאבא שלי מילים לא נעימות: אתה אנס, אתה אפס, זה מה ששמעתי באותו ערב, מילים משפילות" (עמ' 20, ש' 21-22).

וגם:

"ש. כשאמא יצאה מהחדר?

ת. היא יצאה ופשוט כנתה אותו בכל מיני כינויים, אתה אלים עברייך ואנס. זה מלא מילים שהיא אומרת בבית סתם. מקבלת סתם ג'ננה, ליד האחים שלי הקטנים, אחי ל', אח' הקטן, א' בן 11" (עמ' 22, ש' 4-7).

לדברים אף הובאו תימוכין באמצעות הקלטה שהשמיע הנאשם מהטלפון הנייד שלו, שבו נשמעת לכאורה המתלוננת מטיחה בו מילים דומות, אגב ויכוח בשאלת הגירושין ותנאים, כאשר התברר למתלוננת שהנאשם מקליט אותה (עמ' 21, ש' 19-21) – המאשימה לא התנגדה להשמעת ההקלטה.

אף הבת י' פירטה בעדותה, כי:

"היא [המתלוננת] משפילה אותי, קוראת לו אלים ואנס, זה פשוט לא מגיע לו. אני באמת לא מבינה למה. גם יכול להיות שהיו דברים, אני לא יודעת, ברגע שבן אדם כ"כ מקניט אותך ומשפיל אותך ומזכיר לך כמה אתה אפס ולא טוב, כולנו היינו מתעצבנים ויכולנו לכעוס לצאת מאיזור הנוחות.

ש. יכול להיות שאמא הקניטה אותי באותו מקרה?

ת. כן.

ש. הוא מתעצבן הרבה?

ת. הוא כבר למד להכיל את זה, הוא בחיים לא הרים יד". (עמ' 20, ש' 20-26)

בנוסף, דבריה לגבי הכאת הילדים נסתרים באופן חזיתי על ידי ילדיו של הנאשם שהעידו לפניי, וטענו, שגם אם אביהם מרים את הקול, מעולם לא היכה אותם. בהקשר זה מפנה לדברי הבת י':

"אבא, גם כשהוא כועס הוא נרגע מהר, בחיים לא הרים יד, הוא כעס וצעק כמו כל אבא, אם היה מרים יד לא הייתי כאן היום. אני רוצה שידעו מיהו באמת" (עמ' 20, ש' 11-12).

באותו הקשר ממש, יש להפנות לעדות הרב א', המכיר את הזוג למעלה מעשור. הוא עצמו טען כי לא דווח לו מצדה של המתלוננת על אלימות:

"אני אומר לך – אני מלווה אותם הרבה שנים, שניהם מדברים אתי מלב אל לב, הדבר המרכזי שהיא דיברה עליו זה לא אלימות זה חוסר הבנה, חוסר תקשורת, טמפרמנט, בעל מרץ, לא מתאים לסגנון שלה, האווירה חזרה להיות נעימה. אמרתי להם שאם הייתה אלימות, לא ממשיכים בנישואין ומתגרשים. לא שמעתי על אלימות, שמעתי על מקרה, והם חזרו להיות ביחד הרבה הרבה זמן והיו הרבה עליות וירידות במשך השנים" (פרו' עמ' 7, ש' 4-9).

לא ניתן לחשוך ברב א', כי הוא מוטה לטובת צד זה או אחר, ולא נסתרה טענתו, בדבר היכרות אינטימית של בני הזוג והדינמיקה שביניהם. לטעמי מדובר בעדות שמשקלה הסגולי רב, והיא שופכת אור רב על הנעשה בביתם של בני הזוג.

באותו הקשר יש להדגיש את התנהגותו של הבן הקטן א', שבעת האירועים היה כבן 7. הקלטת מוקד 100, שבה מתקשרת המתלוננת להזעיק את המשטרה, קשה להאזנה, משום שא' דורש לדבר עם השוטר באופן חוזר ונשנה, כשהוא אומר לו בבכי קורע לב, שהמשטרה אינה צריכה לבוא

משום ש"לא קרה כלום". נדמה, כי דבריו של ילד תם, הסח על פי תומו, מדברים בעד עצמם, ועוצמתם מצמיתה ממש. אמנם, א' לא היה נוכח בחדר השינה של ההורים, אך דבריו העצובים נאמרו על רקע היחס המבזה של המתלוננת כלפי הנאשם, והשימוש הפסול שהמתלוננת עושה במשטרה ככלי לניגוח הנאשם, שלא כדין.

25. אשר לטענות כי קיים חיזוק לגרסת המתלוננת בשיחת 100 למוקד המשטרה – השיחה אינה מעלה מידע חדש והמתלוננת חוזרת בה על גרסתה שבאה לידי ביטוי בכתב האישום. אלא, שכאמור גרסתה אינה אמינה בעיניי, ולכן אין סיבה לשנות מהערכה זו, דווקא משום שמדובר בשיחה למוקד 100.

אירועים קודמים

26. ב"כ המאשימה היפנה לאירועים אלימים קודמים שעלו במהלך המשפט. אלא שהנאשם אינו עומד לדין ביחס לאירועים ישנים, ואף תיאור האירועים מתאפיין בסתירות. לא בוצעה חקירה בהקשר זה, והם אינם נשוא התיק שלפניי, ועל-כן לא אתייחס אליהם ומקובלת עלי טענת הסניגורית בהקשר זה.

מחדלי חקירה

27. בנוסף לכל האמור, יש מקום לקבל את הטענות בדבר מחדלי החקירה. על-פניו היה מקום לגבות עדות מהבת ע' ומהבן א' שנכחו בבית בעת האירוע, ומשהדבר לא נעשה יש לזקוף אותו לחובת המאשימה ולזכות הנאשם. לטעמי, לא ניתן היה להעריך "בזמן אמת" כי לא יהיה ערך בגביית הודעות מהקטינים, שכן על-פניו, מהקלטת מוקד 100 עולה כי הבן א' שב וטוען כי "לא קרה כלום".

סוף דבר

28. לנוכח כל הטעמים שמניתי לעיל, לא מצאתי מקום כי ניתן לבסס אשמה במידה הנדרשת בפלילים, על עדות המתלוננת שהותירה בי רושם שלילי, אשר החיזוקים הנטענים לה, אינם בגדר חיזוקים, לנוכח מסכת היחסים הקשה בינה לבין הנאשם. למרבה הצער, כל המשפחה נגררה להליך הפלילי שלא בטובתה, כאשר הסיטואציה, שבה ילדים "בוחרים צד" ומעידים לטובת הורה אחד, ונגד הורה אחר, היא קשה מנשוא, ומדבר בעד עצמה, ביחס למידת חריגותם של היחסים שבין הנאשם למתלוננת.

29. לפיכך, אני מורה על זיכוי של הנאשם מכל המיוחס לו.

ניתנה היום, י"ד אב תשע"ט, 15 אוגוסט 2019, במעמד הצדדים.

דוד שאול גבאי ריכטר